

χτύπημα καταστροφῆς, σὰν νὰ σωριάζονται δημιουργήματα, μοιάζει ἄγριο κάρφωμα, μοιάζει μανιασμένο ἄλυσόδεμα τῆς πονεμένης ψυχῆς...

Ἡ ἐλπίδες τοῦ ἀνθρώπου, μαῦρες καὶ ἀπαίσιες νυχτερίδες... ποῦ σκεπάζουν μὲ τὰ δλόμαυρα φτερά τους κάθε ἀχτίνα ὠμορφιάς καὶ χαρᾶς.

Παντοῦ μαυρίλα καὶ πίσσα, παντοῦ ἀπελπισία καὶ βόγγος! Ἄλλοίμονο σὲ κεῖνον, ποῦ ἠθέλησε μὲ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς του νὰ φωτίσῃ τὴ μαυρίλα τῆς ἀβύσσου ποῦ λέγεται — Ζωή!...

Ἡ μαυρίλα θὰ πνίξῃ τὸ φῶς. Γιατί, Ζωή — ἄπιστη, γιατί; Ἄλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ σκέφθηκε ν' ἀναστήσῃ μὲ τὴ δύναμι τοῦ αἰσθημάτων του τὸν πεθαμμένο κόσμο τῶν αἰσθημάτων πάνω στὴ γῆ...

Ὁ Θάνατος θ' ἀποσκεπάζῃ τὴν Ἀνάσταση! Γιατί, Πτώμα — Ζωή, γιατί!

Ἄλλοίμονο σ' ἐκεῖνον, ποῦ γύρεψε νὰ στρώσῃ ῥοδοπέταλα πάνω στὴ λάβα τῆς φοινικῆ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Τὸ μολυβένιο, φοινικὸ σεντόνι θὰ κατακάψῃ τὰ ῥόδα. Γιατί, Στάχτη — Ζωή, γιατί;

Κατάρρα! ἡ ἀνθρωπότης κλαίει περισσότερο μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαγνίσῃ γενεὰς ποῦ τῆς σκεπάζει ἡ μαυρίλα, ἡ πίσσα τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ψευτιάς.

Ποιὸς Ἡλῖος θὰ μπορέσῃ ν' ἀναστήσῃ τὴν Πεθαμμένη — Ζωή;
Ποιὸς Ἡλῖος, ποιὸς;...

(Ἀλεξάνδρεια, Μᾶης 1914)

ἈΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ

ΑΡΧΑΙΑΙ

Ὁφις ἂν μὴ φάγῃ ὄφιν
δράκων οὐ γενήσεται.

Ὀὐδὲν κακὸν
ῥαδίως ἀπόλλυται.

Ρίψας λόγον τις
οὐκ ἀναρρεῖται πάλιν.

Ἀελοῖσι θύσας
αὐτὸς οὐ φαγῇ κρέας.

Ἄν μὴ κρέας παρῇ,
στερκτέον τῷ ταρχῶ.

ΝΕΩΤΕΡΑΙ

Τὸ μεγάλο ψάρι
τρῶει τὸ μικρό.

Τὸ κακὸ σκυλὶ
= ψόφο δὲν ἔχει.

Λόγο καὶ πέτρα ἔρριξες,
= δὲν θὰ τὴ ξαναπιάσῃς.

Κουβαλαίει κρασί,
= πίνει νερό.

Στὴν ἀναβροχιά
= καλὸ καὶ τὸ χαλάζει.